

Czilli Aranka

Sebek a falon

*Azzal az egy mondattal
behajítottál engem
saját kérdéseim
csattogó állkapcsai közé
és rám zártad a csendet.*

*Magamat rágom cafatokra
amíg a válaszokat megtalálom.
Jó lett volna használati utasítást
adnod magamhoz –
elvárások és kudarcok
anyátlan csavarjai között
nem látom hogy végül majd
fel- vagy leépülök.*

*Azzal az emberszabású hiánnyal
ami ott lógott a legbelső falon
egy soha el nem készült családi fotón
belenyomtál a bizonytalanság
iszapos ragadós hullámaiba
és eszedbe se jutott hogy megtaníts úszni.*

*Nem tudtam hogy nincsenek cápák
ebben a vízben – csak a cápák állandó
fenyegetését féltem s így lett belőlem
önmagam torkába kapaszkodó
rettegő ragadozó.*

*Piros patakok a vízben
sebek a falon.*

Tanítsd meg ölelni a karom!

November peremén

*A beforratlan sebek csendben kinyílnak,
ahogy közeledik tágra nyílt szájával november.
Tudom, éjjelente csillogóra fagynak
hófehér csontjaik a rög alatt,
s a betonlapra hordott virágok és gyertyák
kevesek ahhoz, hogy felolvadjanak.*

*Megvilágítom a hiányukat,
hogy a sötétben is lássam,
a kőlapok mozdulatlanok.
Két oldalához tapadunk,
világok elárvult maradványai.*

*Nincs hová menekülnöm, hogy felejtsem
egyméternyi mélyben
összekulcsolt ujjaitokat.
Tátott szájjal jön november:
örvénylik a piros lángok alatt,
és tüdőmbe szivárogo a földszag.*

Csontjaim között

*Egy tájat hordok a csontjaim között.
Bordáim közé költözött.
Küszöbén levetem gönceit a gondnak,
s a pillanat zuhatagába dobom.*

*Egy világot hordok csontjaim között.
Ha hontalanná leszek, beleköltözöm.
Résznyire nyitom magam, várok védtelen,
nem moccanok, amikor mellém ül az isten.*

*Rám hajtja fejét, beleszuszog a csendbe,
S én megtartom őt: vállamra omlik a béke.
Megszámlálom szeplőit – felnézek az égre.*

